

## Arrest

nr. 135 159 van 17 december 2014  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 december 2011 tot weigering van onbeperkt verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster kwam als minderjarige samen met haar moeder op 2 februari 2001 in België aan. Beiden hadden geen identiteitsdocument bij zich.

Op 5 februari 2001 diende verzoekster een asielaanvraag in onder de naam C.K. Deze werd negatief afgesloten op 25 januari 2002 bij arrest van de Raad van State met nr. 102.149.

Op 18 februari 2002 diende verzoekster een asielaanvraag in, ditmaal als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, onder de naam A.L. Op 22 februari 2002 werd dienaangaande een beslissing genomen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 26bis.

Op 6 maart 2002 werd ontdekt dat verzoekster een alias gebruikt had bij de asielaanvraag van 18 februari 2002.

Op 4 april 2002 werd beslist haar, onder de naam C.K., een aankomstverklaring af te geven, die verlengd werd tot 5 mei 2003.

Op 5 mei 2003 werd verzoekster in het bezit gesteld van een tijdelijk bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. Dit werd regelmatig verlengd, een laatste maal tot 24 april 2010.

De aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), werd op 8 januari 2007 zonder voorwerp verklaard, gelet op haar geldig verblijf.

Op 14 oktober 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf voor onbeperkte duur.

Op 19 december 2011 werd deze aanvraag verworpen. Volgens verzoekster werd zij op 12 januari 2012 in kennis gesteld van deze beslissing.

Dit vormt de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

*“Gelieve betrokkene in kennis te stellen van het feit dat haar aanvraag om gemachtigd te worden tot een verblijf zonder beperkingen (B-kaart) ingediend op 14.10.2009 in toepassing van artikel 9 (9BIS) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt verworpen om de volgende reden(en):*

*• De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Haar asielaanvraag werd reeds afgesloten waardoor zij niet langer vrijgesteld is van de verplichting om over een geldig identiteitsdocument te beschikken. Betrokkene diende op 18/02/2002 asiel in onder de identiteit [A.L.] geboren te Grozny op 01/07/1986, nationaliteit: Rusland (Federatie van). Toen betrokkene later geplaats werd in OC Arendonk gaf zij toe dat zij een valse identiteit had aangenomen tijdens haar asielaanvraag en dat haar echte identiteit: [C.K.] geboren op 21/06/1986 te Taschkent, nationaliteit : Oezbekistan zou zijn. Zij legde tot op heden echter nooit een geldig en aanvaardbaar identiteitsdocument voor om deze identiteit te staven. De voorgelegde documenten, zijnde een geboorteakte en een attest van de Oezbeekse ambassade dd.13/07/2006 kunnen niet aanvaard worden als geldig identiteitsdocument gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het voorgelegde identiteitsdocument een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart dient te zijn.*

*Het attest van de Oezbeekse ambassade dd. 13/07/2006 bevestigt op geen enkele wijze de nationaliteit en identiteit van betrokkene. Er kan hiermee niet worden uitgesloten dat zij eventueel het staatsburgerschap van een ander land bezit. In de aanvraag dd. 14/10/2009 stelt de raadsman van betrokkene dat zij geboren is in Tashkent en van Russische nationaliteit is. Op het typeformulier bij de aanvraag wordt dan weer als nationaliteit: Oezbekistan opgegeven. Het is niet duidelijk of dit een materiële vergissing betreft, maar in elk geval verhoogt dit nog de onduidelijkheid rond haar werkelijk identiteit en nationaliteit. Rekening houdende met het feit dat haar identiteit nog niet met zekerheid kon worden vastgesteld, wordt het daarom niet opportuun geacht om haar een machtiging tot onbeperkt verblijf in het Rijk te verlenen.*

## 2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

### 2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending van de rechten van verdediging op.

Verzoekster betoogt als volgt:

*“Sinds de wetswijziging waarbij de mogelijkheid om repliekmemorie in te dienen na inzage van het administratief dossier werd afgeschaft, dient elke verzoekende partij al haar argumenten in het inleidend verzoekschrift te vermelden.*

*Dit wil zeggen dat zij in de mogelijkheid moet zijn om over alle elementen van het dossier te beschikken om met kennis van zaken het beroep te kunnen indienen.*

*Dat verzoekster op 7 februari 2012 bij brief van haar advocaat aan gedaagde een integrale kopie van het dossier opvroeg zich steunend op de wet openbaarheid van bestuur (stuk 3).*

*Dat verzoekster geen kopie van het dossier noch een inzage ervan heeft verkregen.*

*Dat zij derhalve niet met kennis van zaken beroep kan indienen tegen de beslissing en haar rechten van verdediging geschonden zijn.*

*Verwerende partij stelt dat de rechten van verdediging in principe niet van toepassing zijn inzake administratief rechtelijke beslissingen in het raam van de Vreemdelingenwet.*

*Verzoekster betwist dit.*

*Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stipuleert dat eenieder recht heeft op een doeltreffende voorziening in rechte. Hieruit concludeerde het Hof van Justitie dat het mogelijk moet zijn om tegen elke beslissing beroep in rechte in te stellen, om de wettigheid van deze beslissing te toetsen aan het recht van de Unie. Het rechterlijk toezicht kan slechts dan efficiënt zijn als betrokkene kennis kan nemen van de redenen inzake de hem betreffende beslissing (HvJ. 17 maart 2011, C-372/09)."*

2.2. Daargelaten de vraag of de rechten van verdediging van toepassing zijn op administratieve beslissingen die getroffen worden in het kader van de Vreemdelingenwet, is het zo dat de grief van verzoekster niet kan weerhouden worden. Bij een conflict inzake de toegang tot het administratief dossier is er de mogelijkheid om de Commissie voor de toegang tot de bestuursdocumenten te vatten en zonodig de Raad van State (cf. artikel 8 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur). De Raad heeft in deze geen rechtsmacht. Er kan nog aan toegevoegd worden dat het verzoekster vrij stond het administratief dossier bij de Raad te raadplegen, waardoor zij kennis kon krijgen van alle elementen ter verdediging van haar zaak. Echter blijkt niet dat verzoekster het administratief dossier bij de Raad heeft geraadpleegd. Zij draagt geen elementen aan die zij bij inzage van het administratief dossier heeft vernomen die aanleiding zouden kunnen hebben gegeven tot een andere beoordeling van haar aanvraag, zodat de hele kwestie beperkt blijft tot een theoretische discussie die geenszins aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel werpt verzoekster op, *"Schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de zorgvuldigheidsplicht. Machtsmisbruik"*.

Verzoekster betoogt als volgt:

*"De bestreden beslissing stelt dat de aanvraag geweigerd wordt omdat ze niet vergezeld was van een kopie van het internationaal erkend paspoort of van een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis & 1 van de wet van 15.12.1980.*

*De bestreden beslissing stelt verder dat de voorgelegde documenten, zijnde een geboorteakte en een attest van de Oezbeekse ambassade van 13 juli 2006 niet kunnen aanvaard worden als geldig identiteitsdocument gezien de omzendbrief van 21.6.2007, punt II C 1-b stelt dat het voorgelegde identiteitsdocument een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart dient te zijn.*

*-Ten eerste met betrekking tot de neergelegde geboorteakte:*

*Verzoekster heeft inderdaad een gelegaliseerde en vertaalde geboorteakte neergelegd bij de aanvraag tot het bekomen van een onbeperkt verblijf.*

*Een geboorteakte dient aanzien te worden als een identiteitsdocument conform artikel 9bis vreemdelingenwet. Dit artikel stelt enkel 'op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt.' Een geboorteakte is een identiteitsdocument, en is het meest authentieke identiteitsdocument. Dat een omzendbrief daarna een eigen interpretatie geeft aan dit duidelijk wetsartikel maakt niet dat een geboorteakte niet als een identiteitsdocument kan aanzien worden. De wet primeert op de omzendbrief.*

*De stelling van verwerende partij dat de omzendbrief conform de parlementaire discussies zou zijn is niet terzake. De wet primeert. Het gaat in casu niet om een interpretatie van de wet. De wet luidt: 'een identiteitsdocument'. Een geboorteakte is een identiteitsdocument.*

*Een arrest van het Grondwettelijk Hof stelt bovendien dat de voorwaarde op zich van het voorleggen van een identiteitsdocument het gelijkheidsbeginsel schendt. Aanvragers zouden op elke andere wijze hun identiteit moeten kunnen bewijzen, zoals bijvoorbeeld ook aanvragers van asiel dit kunnen doen.*

*Als bewijs van de identiteit van betrokkene volstaat dan elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (GwH. 26 november 2009, nr. 2009/193).*

*-Ten tweede met betrekking tot de verklaring van de Oezbeekse ambassade:*

*Verzoekster heeft eveneens een verklaring van de Oezbeekse ambassade gedateerd op 13.7.2006 neergelegd. In dit document staat duidelijk vermeld dat Oezbeekse paspoorten door de autoriteiten van dat land enkel afgeleverd worden aan personen die 'een verblijfstoelating in Oezbekistan hebben en die er persoonlijk aanwezig zijn'. De verklaring besluit zeer duidelijk dat 'in this regard' (vanuit dat oogpunt) de Oezbeekse ambassade in België 'Ms [C.K.] niet kan helpen bij het bekomen van een Oezbeeks paspoort.'*

*In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt geeft verzoekster via dit document dat deel uitmaakt van de aanvraag van 14 oktober 2009 wel degelijk een geldige motivering die moet toelaten haar vrij te stellen van de voorwaarde van artikel 9bis & 1 van de wet van 15.12.1980, zoals geïnterpreteerd door tegenpartij via haar omzendbrief, quod non.*

*-De bestreden beslissing maakt ook melding van het feit dat verzoekster asiel aanvraag onder een andere naam. Het is niet duidelijk in welke mate deze melding een motief is. Alleszins volstaat het te verwijzen naar wat 'in feite' is gezegd om duidelijk te maken welke de reden voor de aanname van die andere naam was.*

*Waar verwerende partij stelt dat het een ongestaafde bewering is dat zij dit deed uit angst, weet verwerende partij gewoonweg niet wat zij beweert. Als zij de realiteit zou kennen zou verwerende partij dergelijke goedkope beweringen niet opdissen.*

*-De bestreden beslissing stelt verder, maar het is niet duidelijk of dit als motief wordt gebruikt, dat niet kan worden uitgesloten dat zij eventueel het staatsburgerschap van een ander land (dan Oezbekistan) zou bezitten, daar in de aanvraag van de raadsman van verzoekster vermeld wordt dat zij de Russische nationaliteit heeft en 'het niet duidelijk is of dit een materiële vergissing betreft', 'maar in elk geval verhoogt dit nog de onduidelijkheid rond haar werkelijke identiteit en nationaliteit'.*

*Het is duidelijk dat het om een begrijpelijke verwarring gaat die in de aanvraag is geslopen, als gevolg van het feit dat verzoekster geboren is toen de USSR nog bestond, terwijl zij werd geboren in die USSR en in de toenmalige deelstaat Oezbekistan, en zij bijgevolg als 'Russische' geboren werd, maar door het uiteenvallen van de USSR, de Oezbeekse nationaliteit heeft verkregen.*

*Ten overvloede wordt verwezen naar artikel 21 van de Oezbeekse wet op het burgerschap waarin gesteld wordt dat het burgerschap een einde neemt als een persoon permanent in het buitenland woont en niet binnen de vijf jaar zich aangemeld heeft bij zijn consulaat of ambassade.*

*De bestreden beslissing schendt dan ook de vermelde wetsartikels en dient vernietigd te worden".*

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel 3 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin de schending wordt opgeworpen van de materiële motiveringsplicht zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

*"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij*

*verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:*

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken ;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."*

2.6. Uit voormelde bepaling blijkt dat het beschikken over een identiteitsdocument een voorwaarde is voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf behoudens twee uitzonderingen.

2.7. Er dient te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoont" (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12*) en dat het opzet erin bestaat dat "*Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.*" (*Parl.St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*).

2.8. De bestreden beslissing strekt er in eerste instantie toe te stellen dat verzoeksters voorgelegde geboorteakte niet wordt aanvaard als een identiteitsdocument.

2.9. Verzoekster is de overtuiging toegedaan dat een geboorteakte wel degelijk dient te worden aanvaard als een identiteitsdocument, doch zij kan niet worden gevolgd in haar betoog. Een geboorteakte bevat bepaalde gegevens, zoals de naam en voornaam van het kind wiens geboorte wordt aangegeven, maar enkel indien de houder van een geboorteakte in het bezit is van een identiteitskaart, paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel met overeenstemmende identiteitsgegevens wordt aangetoond dat de drager van de geboorteakte diegene is wiens gegevens vermeld worden op de geboorteakte. De bestreden beslissing stelt derhalve terecht dat de door verzoekster voorgelegde geboorteakte niet kan worden aanvaard "*als een geldig identiteitsdocument*".

2.10. De verwijzing naar artikel 9 bis, §1, van de Vreemdelingenwet is een voldoende schragend juridisch motief voor het niet aanvaarden van de geboorteakte. De in de bestreden beslissing opgenomen verwijzing naar een omzendbrief van 2007 kan worden beschouwd als een overtollig motief. De kritiek van verzoekster hierop kan dan ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.11. Verzoekster kan in deze niet dienstig verwijzen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 2009/193. Dit arrest heeft betrekking op aanvragen die ingediend worden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Wanneer het Grondwettelijk Hof het in het voormalig arrest heeft over de schending van het gelijkheidsbeginsel, gaat het niet om de vergelijking van de situatie van een vreemdeling die een aanvraag om verblijfsmachtiging indient op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet met de situatie van een vreemdeling die een aanvraag om verblijfsmachtiging indient op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet maar gaat het wel om de vergelijking van twee categorieën vreemdelingen die een subsidiaire bescherming aanvragen, namelijk de vreemdeling die een aanvraag om verblijfsmachtiging indient op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en degene die een aanvraag indient op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Kernoverweging vormt punt B.6 in het betrokken arrest: "*Door de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich beroepen op een ernstige ziekte, een ontvankelijkheidsvoorwaarde op te leggen die niet wordt opgelegd aan de andere aanvragers van subsidiaire bescherming terwijl die laatsten geen objectieve elementen kunnen aanvoeren die even gemakkelijk verifieerbaar zijn als een medische motivering, brengt artikel 9ter een verschil in behandeling teweeg tussen die twee categorieën van aanvragers. Ook al kan het objectieve criterium van de grond van de aanvraag tot bescherming rechtvaardigen dat verschillende instanties worden belast met het onderzoek ervan, toch is dat criterium niet pertinent voor de verplichting om te beschikken over een identiteitsdocument of om de onmogelijkheid zulk een document in België te verwerven aan te tonen. Het verschil in behandeling wat de ontvankelijkheidsvoorwaarde van de aanvraag tot subsidiaire bescherming betreft, naar gelang van de reden van de aanvraag, is bijgevolg niet redelijk verantwoord.*"

2.12. De bestreden beslissing strekt er in tweede instantie toe te stellen dat het attest van de Oezbeekse ambassade in België dat verzoekster heeft neergelegd, evenmin een geldig en aanvaardbaar identiteitsdocument is. Verzoekster betwist deze beoordeling niet doch is de overtuiging toegedaan dat het betrokken attest aantoont dat ze vrijgesteld is van de voorwaarde aan te tonen dat ze beschikt over een identiteitsdocument. Meer bepaald is verzoekster van oordeel dat ze voldoet aan de voorwaarde *“de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont”*, dit *“in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt”*.

2.13. Het betrokken attest van de Oezbeekse ambassade dat dateert van 13 juli 2006 bevindt zich in het administratief dossier. Hierin kan het volgende gelezen worden: *“The Consular Section of the Embassy of the Republic of Uzbekistan in the Kingdom of Belgium certifies that Ms. C.K. (...) applied to the Embassy to obtain new passport. According to the Law of the Republic of Uzbekistan on passport regime, new passports are issued by Uzbek authorities where they had residence permit in Uzbekistan and with their personal presence. In this regard the Consular Section of the Embassy of Uzbekistan in Belgium could not assist to Ms. C.K. to get new Uzbek passport.”* Verzoekster kan dit attest niet meer laten zeggen dan wat het zegt, namelijk dat de betrokken ambassade verzoekster niet kan verder helpen waarbij ze eraan herinnert hoe personen een Oezbeeks paspoort kunnen verkrijgen, namelijk *“issued by Uzbek authorities where they had residence permit in Uzbekistan and with their personal presence”*, zonder zich uit te spreken over de vraag of verzoekster al dan niet een *“residence permit”* had in Oezbeekistan of in aanmerking komt voor een Oezbeeks paspoort.

2.14. Verzoekster probeert tevergeefs artikel 9 bis, §1, tweede lid, tweede streepje van de Vreemdelingenwet te doen toepassen. Verzoeksters geval is niet dat van een vreemdeling wiens nationaliteit of identiteit niet ter discussie staat maar die aan de hand van een document kan aantonen dat hij van de diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging van zijn land van herkomst in België of de omliggende landen geen nationaal paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel kan verkrijgen. Kernpunt van de bestreden beslissing is immers dat verzoekster sedert haar aankomst in België in 2002 tot nog toe mist gespuid heeft over haar identiteit en nationaliteit door een andere identiteit en nationaliteit voor te wenden bij haar asielaanvraag van 18 februari 2002 ten opzichte van die van 5 februari 2001 en de eerste keer te melden dat ze de Russische nationaliteit heeft en de tweede keer dat ze de Oezbeekse nationaliteit heeft. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoekster ook niet ontkend. Uit het in punt 2.13. vermelde attest kan niet worden afgeleid dat ze de Oezbeekse nationaliteit heeft en hiermee toont ze niet aan dat ze niet de Russische nationaliteit heeft, waarop zij zich destijds ook beroepen heeft.

2.15. Verzoekster probeert ook tevergeefs haar in de bestreden beslissing vermelde antecedenten en meer bepaald het zich beroepen op twee nationaliteiten, namelijk de Russische en de Oezbeekse, waarbij deze twee nationaliteiten zelfs door elkaar gebruikt worden in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag en het daarbij aangehechte typeformulier, te minimaliseren tot een *“begrijpelijke verwarring”* en ze probeert ook tevergeefs het gebruik van een valse naam aposteriori te vergoelijken. Het gegeven dat de verwerende partij deze antecedenten vermeldt is om te verklaren waarom belang wordt gehecht aan een document dat met zekerheid de identiteit van verzoekster vastlegt. Met haar boutade *“Waar verwerende partij stelt dat het een ongestaafde bewering is dat zij dit deed uit angst, weet verwerende partij gewoonweg niet wat zij beweert. Als zij de realiteit zou kennen zou verwerende partij dergelijke goedkope beweringen niet opdissen”*, kan verzoekster de pertinentie van dit verweer niet onderuit halen.

2.16. Verzoekster kan niet dienstig slechts in de fase van het aanhangig gemaakte beroep een nieuw argument aanhalen inzake het verlies van de Oezbeekse nationaliteit. Verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met elementen waarover ze niet beschikte toen ze de bestreden beslissing trof en de Raad kan verzoeksters aanvraag niet in de plaats van verwerende partij gaan beoordelen aan de hand van dit nieuw element.

2.17. De bestreden beslissing vormt een toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij haar discretionaire bevoegdheid in het licht van die bepaling invult door van verzoekster die gemachtigd is tot een verblijf voor beperkte duur, duidelijkheid te eisen over haar identiteit en nationaliteit alvorens haar te machtigen tot een verblijf voor onbeperkte duur. De overtuiging van verzoekster dat de verwerende partij aan machtsmisbruik doet kan niet weerhouden worden.

Dientengevolge is het tweede middel ongegrond

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA